Ч. 251 | Середа 8 (20) падолиста 1895. | Рік V

Заходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
за цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
за цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Доповняючи справоздане з суботнішного засїданя Палати послів подаємо тут хід дальшої дебати.

По бесїді міністра Ґляйспаха промавляв насамперед пос. Залеский і сказав, що на его погляд розвязане ради громадскої анї не противить ся законам анї не єсть нарушенем автономії. Затверджене або незатверджене бурмістра єсть запорученим і необмеженим правом корони. Розвязана рада громадска міста Відня викликала заколот, над котрим кождий щирий патріот мусить лиш сожалїти. — В імени нїмецких националів промавляв пос. Барайтер. Він сказав, що президент міністрів знав вже давнїйше неприхильність Люеґера для Угорщини і думав собі очевидно так: Затверджу его, то маю клопіт тут і там; не затверджу, то маю о один клопіт менше. Люеґер і віденьска рада громадска стали ся лиш жертвою полїтичних взглядів і угоди з Угорщиною.

З лївиці промавляв др. Копп і зачав від того, що промавляє тепер свобіднїйше, як бувало, коли его партию уважано за правительственну, хоч з того виходила для неї лиш шкода. Нинї має партия супротив правительства свобідну руку. (Пос. Шнайдер: Хто би тому вірив!) Пос. Копп: Хто не хоче, нехай не вірить. Ми також часом не віримо нашим противникам, щоби їм сказати, як они нам: Говорите инакше як думаєте! Ви брехуни! — В законї сказано коротко: „Намістник може розвязати раду громадску“. Коли ж хтось до того каже, що намістник не може розвязати ради громадскої, то дїйстно трудно ему доказати, що біле — то біле, а що чорне то чорне. Коли треба вибрати бурмістра, то рада єсть тогди радою, коли ж треба еї розвязати, то она ще не єсть радою. (Сьміх). Законна дорога була би така: Цїсар затверджає наконець бурмістра, вибирає ся двох віце-бурмістрів, бурмістр і віце-бурмістри складають присягу, а тогди комісар правительственний сягає до кишенї, витягає папір і розвязує раду громадску. (Сьміх). Наконець заявив бесїдник, що сполучена нїмецка лївиця буде голосувати против внесення пильности, бо не хоче, щоби підбурювано людність і спихано еї на дїйстно небезпечну дорогу.

Ґалерию напав кашель.

По пос. Шлезінґері, котрий сказав, що рада громадска не ремонструвала против корони лиш против правительства, промавляв міністер рільництва ґр. Ледебур. Міністер говорив дуже довго і підчас его бесїди прийшло до бурливих демонстраций на ґалериї. Було як-раз 10 мінут по 5 год. по полудни. Міністер говорив, коли на ґалериї з лївого боку хтось сильно закашляв. В перший хвили нїхто не зважав на кашель. Але за кілька секунд стало вже кашляти пять, шість, ба десять людий і то таким голосом, що гадав би хтось, що ті люди мусять душити ся від кашлю. Чи той, хто перший закашляв, дав умовлений знак, чи то лиш случайно стало ся, досить що за кілька секунд стала кашляти цїла ґалерия. Здавало ся — пишуть віденьскі ґазети, як коли-б хтось кинув на ґалерию кілька бомб з паприкою і товченим перцем — всї кашляли, що аж від того кашлю ходяв цїлий будинок; не було можна зачути анї слова; настала якась буря кашлева, нїби кашлевий хмаролом. Стало ся то так несподївано, що й президент палати не знав, що вдїяти, і забув задзвонити та завізвати ґалерию до спокою. Наконець став він дзвонити, але треба було аж довшого часу, заким і дзвінок можна було почути в сали. Президент завізвав відтак ґалерию до спокою і загрозив опорожненем.

Міністер ґр. Ледебур почав від слів сказаних Люеґером в ратуши: Розходить ся о свободу і честь столицї і резиденциї. Розходить ся дїйстно о свободу і честь столицї і резиденциї — о честь і свободу не бідної і гнобленої, але нашої гордої і могучої Австриї. В нашій монархії має бути загрожена честь і свобода? (Люеґер: Певно!) Питане лиш, хто грозить? Міністер доказував відтак, що Монарсї не можна накинути чужої волї, бо Монарх стоїть понад всїма партиями. Дальше обговорював міністер становище анти-лїберальної партиї, котра єсть збираниною всїляких ґруп згідних з собою лиш в неґациї. Проводир християньскої партиї повинен мати і християньску покору. Правительство не уступить нїколи перед тим рухом, котрий під покривою християньства не дає вже майже розпізнати вічних правд науки Христової. Мушу признати, що мене яко католика дуже прикро вражає спосіб борби християньских социялїстів і становище їх ґазет. А коли кн. Лїхтенштайн хотїв президента міністрів учити штуки державної, то я позволив би собі пригадати ему катихизм, котрий не завадило би ему прочитати.

Бесїда міністра була дуже довга і в тім він хибив, бо се дало нагоду ґалериї до демонстрациї. По міністрі промавляв ще пос. Зіс, котрий порівнав Люеґера з грецким демаґоґом

---

10)

До Сьвятої Землї.

Після записок о. Якова Пріґля переповів і многими поясненями доповнив — К. Вербенко.)

(Дальше).

З горою Кармель вяже ся тїсно заснованє одного із найстарших чинів монастирских в римо-католицкій церкві іменно Кармелїтів і заведеня побожного звичаю ношеня т. зв. шкаплїрів. За примїром сьв. Илиї осїдали на горі Кармель вже в 4 столїтю по Хр. побожні пустинники, але аж в половинї 12 столїтя сполучили ся они під проводом пустинника Бертольда з Калябриї и монаший чин і основали тут монастир. Єрусалимский патриярх Альбрехт установив в 1209 р. правила для того чина, а папа Гонорий III потвердив їх в 1224 р. і тим способом повстали Кармелїти. Правила, після котрих мали Кармелїти жити, були в перших початках дуже острі. Кождий з монахів мусів жити в окремій келї, не сьмів нїколи їсти мяса і невільно ему було мати нїякого майна; крім того кождий монах мусів займати ся якоюсь роботою і молити ся, а в деяких часах не вільно було навіть розмавляти. В першій половинї 13 столїтя віддали ся Кармелїти в особливу опіку Пречистої Діви Мариї і на знак того стали носити шкаплїрі. Слово шкаплїр (лїпше скаплїр) походить від латиньскої назви scapularium, котрою називано давно одежу монашу, котра складала ся з двох кусків сукна, з котрих один спадав на груди, а другий на плечі. З тої одежи лишила ся нинї лиш памятка в шкаплїрах, котрі становлять два кусники сукна сполучені з собою двома тасемочками так, що можна їх завісити на шию. З заведенем шкаплїра оснувало ся і братство Пречистої Діви Мариї. Кармелїти носили первістно білі плащі з чорними пасами на ту памятку, що плащ сьв. Илиї, що упав з огнистого воза, котрим сьв. Илия підоймив ся в небо, був білий, а мав чорні смуги від попаленя. Пізнїйше та ноша змінила ся. Та й первістно строгі правила Кармелїтів змінили ся з часом і чин сей роздїлив ся на кілька; одна часть Кармелїтів т. зв. босі, лишила ся при строгійших правилах, друга же часть одержала лекші правила. Араби і Турки переслїдували дуже Кармелїтів та нераз бурили їх монастир. Послїдний раз збурив їх монастир Абдаллах-паша в 1821 р., але заходами монаха Джованнї'ого Баттіста ді Фраскаті відбудовано в 1828 р. знову.

Спочинок і сон на горі Кармель покріпив нас дуже і на другий день встали ми з новими силами. Всї сьвященики, що були в каравані, відправили службу Божу в церкві Пречистої Діви, Цариці Кармелю, а потім вписували ся путники до архібратства Пр. Д. Мариї шкаплїрної, та відбуло ся посьвячене шкаплїрів, які ми собі купили на горі Кармель.

Монастир на горі Кармель єсть то дуже великий будинок, обведений доокола грубими мурами. Церков монастирска присьвячена Пр. Д. Мариї, Цариці Кармельскій. В церкві знаходить ся також печера сьв. Илиї; з неї зроблено тепер каплицю. В сїй печері проживав сьв. Илия. Пророка Илию почитають також і Турки. В день сьв. Илиї, котрий припадає на 20 липня, приходить до церкви крім християн також і богато Турків та складають тут в печері сьв. Илиї в дарунку всїлякі жертви. В монастири на горі Кармель розповідають про помічь пророка Илиї ось яку подію: Одна Арабка збирала одного разу хворост на горі Кармель. При тім сягнула рукою в зелїзо, що було наставлене на горі на вовків та леопардів і не могла вже витягнути руки. В страху стала она взивати пророка Илию: Мар Елїяс, сьвятий Илиє, ратуй мене! І ось на еї голос отворило ся зелїзо і она могла вийняти руку, котра анї трохи не була скалїчена.

З церкви вийшли ми на терасу монастиря, звідки представляє ся очам величавий вид. На заходї, як далеко лиш можна заглянути, не видко більше нїчого лиш саму воду — то Середземне море; далеко на півночи видко гори Лїбанон, вкриті снїгом; коли ж звернути ся на всхід, то видко знов озеро Тіберияс або т. з. Галилейске море, а на полудни синїють ся гори Юдейскі. Монастир має також красний огород. Серед огорода стоїть пірамида поставлена в честь тих француских вояків, що були

Клеоном. Опісля промавляв пос. Люеґер. Він запротестував насамперед против того, мов би то він був честилюбивий, бо коли-б був хотів, то був би вже давно став бурмістром. Він сказав, що президент міністрів предкладав ему через посередника, щоби він став поки-що лиш віце-бурмістром а пізнійше може бути вибраний на бурмістра. Міністер рільництва бодай честно з ним обійшов ся, але президент міністрів оскорбив его. Християньску покору буде він аж тогди виконувати, коли побідить ворога. О вірности для Цїсаря на виповідженє нїхто не говорив; мін. Ґляйспах его оскорбив. Коли міністерство не уміє нїчого лиш бути простаком ... (Президент взиває Люеґера до порядку. В Палатї робить ся великий неспокій). Люеґер кінчить свою бесїду тим, що хто стоїть за Люеґером, не єсть против Цїсаря, ґалерия зачинає плескати в долонї, кричати брава, повівати хустками і т. д., словом в Палатї робить ся страшенний крик, котрий не втихає мимо зазиву президента, аж той наконець казав опорожнити ґалериї. По опорожненю горішної ґалериї повторились такі самі крики на першій ґалериї і знову перервано засїданє та опорожнено і ту ґалерию. Опісля промавляв ще пос. Менґер, а по кількох фактичних спростованях і внесенє пильности відкинено, позаяк за пильностию голосувало всего лиш 41 послів.

З огляду на відбуваючі ся в тім тиждни вибори соймові в Чехиї, Палата послів перервала свої сбради до суботи дня 23 с. м. Також і комісия буджетова збере ся аж в пятницю дня 22 с. м. На засїданю в пятницю має бути докінчена дискусия над етатом міністерства внутрішних справ, та мають бути полагоджені роздїли буджету: Оборона краєва, віроісповіданя і фонди на лїсні студиї.

В парляментарних відносинах найважнїйшою подїєю теперішної хвилї єсть сецесия в клюбі консервативнім (ґр. Гогенварта). В наслїдок ухвали клюбу Гогенварта минувшого тиждня, що параґрафи (5 і 8) клюбових статутів, постановляючі, що „посли, котрі хотять ставити внесеня або інтерпеляциї, мусять перед тим постарати ся о дозвіл від клюбу, бо инакше будуть уважані за виступаючих з клюбу“ мають бути удержані на дальше в своїй силї: треба було вже в суботу уважати бар. Діпавлього і его товаришів за виступаючих з клюбу. Супротив бо ухвали клюбу бар. Діпавлї і его близші полїтичні приятелї внесли на суботнїшнім засїданю Палати послів — як звістно — інтерпеляцию в справі розвязаня ради міста Відня. Отже дійстно посли: бар. Діпавлї, др. Ебенгох, др. Віктор Фухс, др. Шорн, Оберндорфер, Пайтлер, Добльгаммер і Ґассер, повідомили спільним письмом з дня 16 с. м. ґр. Гогенварта, що виступають з клюбу консервативного. Звертає загальну увагу, що бр. Морзей не прилучив ся до тої сецесиї. Вісьмох тих послів, котрі виступили з клюбу Гогенварта, зберуть ся дня 23 с. м., щоби уконституовати ся. До того часу покаже ся, чи до тої сецесиї прилучать ся ще инші посли з клюбу консервативного. Говорено ще о послах селяньских: Цеґетмаєрі, Плясі, Рамері, Роґлю і Венґері, що наміряють виступити з клюбу і прилучити ся до ґрупи бар. Діпавлїого, також говорено, що прилучать ся до них ще пос. Бацанеля, Морін, Сальвадорі, Цалїнґер і Колер, так, що коли би бар. Морзей рішив ся остаточно получити ся з бар. Діпавлїм, а крім того найшов ся ще один охочий, то повстало би окреме католицке сторонництво людове з 20 послів. Получене тої ґрупи в антисемітами не наступить.

Fremdenblatt нотує поголоску, що словіньскі посли др. Кляїч, Ферянчич і товариші вступлять в найблизшім часї назад до клюбу Гогенварта.

Мітрати, що належать до клюбу Гогенварта: Трайнфельс, Бавмґартнер і Карльон, та посли Катрайн, Кальтенеґґер і Ґаґенгофер виступали на послїднім засїданю клюбу против сецесиї. Против сецесиї були також Словінцї під проводом Клюна, та посли з Буковини, що належать до клюбу. Очевидно, що полишать ся також в клюбі представителї ческої феодальної шляхти.

Палата торговельна і промислова в Хебі вибрала на місце дра Плєнера послом до Ради державної дра Рудольфа Кноля посла до ческого Сойму. Др. Кноль лїберал.

Перегляд полїтичний.

З причини, що в Чехії мають відбувати ся вибори до Сойму, засїданє Ради державної назначено аж на суботу дня 23 с. м.

Клюб Гогенварта, котрий мав доси 53 членів, зменшить ся значно, бо лишить ся в нїм мабуть лиш около 41 членів. Велике враженє зробило, що бар. Морсей, хоч зсолїдаризував ся з послами Діпавлїм і Ебенгохом, не виступив з клюбу.

З Берлина доносять, що вел. кн. Володимир, підчас своєї подорожи в Почдамі вручив цїсареви нїмецкому власноручне письмо царя, в котрім цар висказує бажанє удержати з Нїмеччиною як найлїпші відносини.

З Льондону доносять, що становище, яке займе анґлїйский амбасадор Кіріє вернувши до Константинополя, мусить змінити ся в наслїдок зміни стану річий в Туреччинї. В виду непокоїв в Малій Азиї годї сподївати ся, щоби султан і его мінїстри переводили тепер наміренї реформи. Годї вмушувати султана до того. Інструкциї, які одержав Кіріє, позваляють на то, щоби реформи були відроченї аж до того часу, коли Туреччина підойме ся із своєї немочи.

Кажуть, що перехід болгарского кн. Бориса на православіє відрочено длятого, позаяк Папа відмовив на то свого призволеня а родина кн. Фердинанда згодила ся на то лиш під тим условієм, коли Папа позволить.

Новинки.

Львів дня 19 падолиста 1895.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала податковими поборцями контрольорів: Стан. Смульского, Йос. Кузя, Фр. Філяра, Ів. Цицькевича, Ів. Гомого, Фр. Позняка, Едв. Добровольского, Петра Заяця і Кар. Ґроса; дальше контрольорами податковими ад'юнктів: Ем. Станькевича, Стан. Сокульского, Кар. Рота, Сим. Ковальчука, Фр. Дутка, Мих. Войтасевича. Іс. Шрайбера, Володисл. Кобиляньского, Пик. Жолубака, Мар. Заячківского, Стеф. Крукевича, Мар. Заячківского, Стеф. Крукевича, Мар. Подгалича, Мих. Копистиньского, Казим. Копчиньского, Йос. Давидовича, Стеф. Ямиьского і Фр. Крукара, вкінци ад'юнктами: вахмайстра жандармериї Теоф. Коника, підофицира рахункового Ів. Колодія, практикантів податкових Альфр. Орнштайна, Альфр. Фальковского, Жигм. Жендзяновского, Юр. Мартивюка, Ів. Венгриновича, Том. Лепуцкого, Ів. Рожаловского, Том. Бенїяша, Адр. Циму, Фр. Жутика, Йос. Омайза, Казим. Опольского,

---

поранені в 1799 р. при облозі Ст. Жан д'Акр, а котрих відтак вирізали Турки в монастири на горі Кармель.

Ми би були радо остали ся і довше на тій горі, та не було як, бо ми вже 1-ого мая мусїли бути в Назареті. Місто се віддалене від гори Кармель може яких вісім годин дороги. Отже ми пообідали в монастири а відтак вибрали ся в дорогу. З Гайфи виїхали ми возами до Назарету. Околиця, котрою ми їхали, була дуже красна; цвитучі дерева оливні та фіґові, на полях зеленїлось всюди буйне збіже а численні стада рогатої худоби та череди овець пасли ся спокійно на пасовисках. По дорозї стрітили ми турецке весїлє. Всї гостї весїльні були красно поубирані та їхали на конях. В половині дороги стрітив нас один сьвященик з монастиря Францісканів в Назареті, що з своїм кавасом виїхав був против нас. Ми позлазили з возів, посїдали під оливними дерезами, покріпили ся, а відтак поїхали дальше і пізно вечером стали в Назареті.

В Назареті було вже 800 французских путників, коли ми там приїхали. Они всї мешкали поза містом поклавши собі там свої намети. Нас приймили до себе отцї Францісканн, а були тут з нами також епіскоп з Лїнцу, Доппельбавер і архіепіскоп з Филипополя, в Болгариї, Менїнї.

Назарет.

Назарет значить після поясненя сьв. Єроніма тілько що „цьвітка“. Єсть то дуже красно положене місточко збудоване каблуковато і має може яких 6.000 жителїв. Хто-ж опише нашу радість, коли ми стали в Назареті! Ми-ж стали в місті, де архангел Гавриїл приніс Пр. Д. Мариї радістну вість, що стане матірю Сина Божого. В Назареті було заповіджене спасенне роду людского, у Вифлеємі оно зачало ся, а в Єрусалимі сповнило ся: Єгда же пріятъ оцетъ Іисȣсъ рече: Совершишася! Длятого то для кождого християнина Назарет, Вифтлеєм і Єрусалим суть сьвятими містами.

В Назареті жила Пречиста Діва заручена справедливому чоловікови, що звав ся Йосиф. В Назареті жив Ісус Христос при своїх родичах аж до часу, коли почав научати; в Назареті жив Ісус Христос і був їм послушний та виростав в премудрости і ласцї Божій.

Де-ж стояла в Назареті хата сьвятої родини? На тім місци, де колись стояла хата сьвятої родини, стоїть нинї церков оо. Францісканів в Назареті. Коли зайдемо до тої церкви, підійдемо майже до самого престола та по 15 камінних ступенях зійдемо в долину, то увійдемо до каплиці Благовіщеня. Олтар в сїй каплици, перед котрим як день так ніч горять срібні лямпи, стоїть саме на тім місци, де стояв архангел Гавриїл, коли повитав Пр. Д. Марию словами: „Радуй ся благодатная, Господь з тобою“. Красний образ в олтари представляє архангела Гавриїла, як він сповіщає Пр. Д. Марию.

Крім каплиці Благовіщеня оглядали ми в Назареті ще слїдуючі сьвяті місця: 1) Жерело Мариї, по арабски Аін Міріам. Оно длятого так називає ся, бо Пр. Д. Мария приходила сюди нераз брати воду. Над тим жерелом стоїть тепер невеличкий памятник. — 2) Каплиця сьв. Йосифа, котра збудована на тім місци, де сьв. Йосиф мав свою робітню. — 3) Стіл Ісуса Христа; єсть то великий камінь подібний до стола. Після побожного оповіданя сидів Ісус Христос по своїм воскресению при сїм столї з своїми учениками і їв разом з ними. — 4) Місце де стояла жидівска божниця, в котрій Ісус Христос пояснив жидам писаня пророка Ісаї. Замість приняти радо се поясненє, жиди вхопили Спасителя, прогнали з міста і вивели на гору, на котрій було місто збудоване та хотїли кинути его звідси у пропасть. — 5) Гора страху, на котру вибігла Пр. Д. Мария, коли довідала ся, що жиди вхопили еї сина та хотять кинути в пропасть. — 6) Пропасть, в котру жиди хотїли кинути Ісуса Христа.

Оглянувши всї сьвяті місця зайшли ми наконець до вірменьско-католицкої церкви. Вірменьский парох пояснив нам тут все, а відтак запросив до себе і угостив. Час минув нам скоро і на другий день треба було вибирати ся в дальшу дорогу, до Кани в Галилеї. Галилея єсть то хороший і милий край з високими горами і урожайними долинами. Ісус Христос ходив по Галилеї і научав нарід по сьвятинях, та лїчив недужих і слабовитих. В Галилеї, особливо же в містах Назарет, Кана, Кафарнаум, Тіберияс та Вифсаіда показував Ісус Христос множество чудес.

В дорозї до Кани Галилейскої ішли ми попри село Ель Мешед. В сїм селї родив ся пророк Йона, котрого Господь Бог посилав до Нініви, щобя він там проповідував покаянє; в сїм селї его й похоронили. Около 10 год. перед полуднем прийшли ми до Кани. Тут чекало вже на нас множество цїкавих, а ми пішли насамперед до церкви помолити ся.

Кана, по арабски Кафр Кенна, єсть то мале місточко, що лежить на горбику, а цїла

Гр. Ганкевича, Фр. Глисту, Володисл. Барана, Ант. Вендекера, Ад. Кайшара, Стан. Копчиньского, Брон. Шибальского, Стеф. Пенкоша, Стан. Фіялковского, Винк. Дзержановского, Йос. Шнайґера, Дим. Теплого, та податкових екзекуторів: Андр. Мацелку, Як. Черемшиньского, Людв. Ясиньского і Кар. Шоля, калькулянта рахункового Петра Винярского і диетарів Ром. Ґолембйовского та Володисл. Войтуся. — Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував практиканта судового Жиґм. Сватона судовим авскультантом.

— Є. Е. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені уділяв в неділю в полудне численні авдиенциї. Між иншими приймав п. Маршалок: Впреосьв. Митрополита Сильвестра Сембратовича з капітулою, директора руху зелїзниць державних п. Дейму, дирекцию гіпотечного банку і т. ин.

— Холера. На день 16 і 17 с. м. лишило ся з попередних днів 6 осіб недужих на холеру, до того занедужало в обох згаданих днях 7 осіб, виздоровіла одна, померло 6 осіб, остало в лїченю 6 осіб. До попередно виказаних місцевостий навіщених пошестию, прибули дві нові, іменно: Пилатківці, борщівского повіта, де дві особи занедужали і померли і Чортків, де занедужали три особи, померли дві, а одна лишила ся в лїченю.

— Огонь вибух онпогдашної ночи пів милї під Львовом в сели Ляшках. Згоріла одна загорода разом з стодолою і стайнею. В стайни згоріла корова, а господар при гашеню огни зломив ногу. Огонь спинила львівска сторожа огнева.

— Самоубийство. Вчера о 4-тій годині з полудня найдено в однїй будцї на виставовій площи тіло молодого чоловіка, ще тепле. Коло него лежав лист і револьвер. Полїция пересьвідчила ся, що самоубийником є 18-лїтний Феликс Ковальский. В полишенім письмі подав він за причину самоубийства знеохоту до житя.

— Розбійничий напад. Онгоди о 11-тій годині в ночи напало на п. Н., управителя будови войскових касарень на улици Волецкій якихсь трех драбів і обрабували его. Напастники були всї добре одїті, а один з них мав на голові цилїндер.

— В справі еміґрациї наших селян відбула ся — як пише др. Йосиф Олеськів в „Дїлї" — дня 14 с. м довірочна нарада, в котрій взяли участь з замісцевих Русинів слїдуючі пп. Лонгин Рожанковский адвокат в Золочеві, Павло Думка з Купчинець, Кирило Геник з Березова, Іван Радуляк з Глушкова, Ів. Гошоватюк з Городенки, др. Теоф. Окуневский з Городенки, о. Ів. Мащак з Потутор, Мих. Лаврпшко з Городенки, Петро Рибицкий з Незвиск, др. Андрій Чайковский, адвокат з Бережан і Стеф. Гарматій з Купчинець, а з місцевих др. Ів. Франко, др. Йос. Олеськів, Вяч. Будзиновский, др. Андр. Кос і др. Мик. Шухевич. По вислуханю справозданя дра Йос. Олеськова з его подорожи по Америцї зібрані однодушно конечним заняти ся практично справою еміґрациї. Годї дальше байдужно придивляти ся, як нарід за пів-дармо кидає свої ґрунти і кидає ся на ослїп до бразилїйского пекла, куди его манять платні за кожду голову чужі і тутешні аґенти — мимо рапорту ц. к. австрийских консулїв, звертаючих увагу правительства на дуже лихі условя еміґрациї до Бразилїї і на немилосердні здирства всяких пявок по дорозї. Гіршого місця до еміґрациї як Бразилїя годї вишукати. Длятого збори вибрали тїснїйший комітет, котрий має посередничити в користній продажи земли, вказувати еміґрантам на ті краї, в котрих можуть здобути собі лїпшу будучність, звернути часть еміґрациї до Сполучених Держав, де зарібки в найновійших часах знов починають оживати, запевнити еміґрантам найдешевший переїзд і хоронити їх від визиску. За кілька тижднів вийде книжочка дра Олеськова з найдокладнїйшими поясненями і радами для еміґрантів. Отже нехай люди не їдуть юрбами до Львова по близші поясненя, нехай здержать ся з виїздом, бо й так на ґрунт нема чого пускати ся перед весною. Незадовго найдуть опіку і пораду у своїх.

— Ремісники при варстатї зелїзниції державної в Станіславові (ковалї, слюсарі і столярі) рік-річно 1 н. ст. листопада справляють поминки за померших товаришів і членів їх товариства. При тій нагоді минувшого року справили зі складок дві красні хоругви до церкви катедральної, а сего року знов одну хоругов за 75 зр. і дві прекрасні патериці за 96 зр. Також що неділї і свята они охотно асистують з сьвітлом в церкви на службі Божій і вечірни і сим причиняють ся до звеличаня нашого сьвітлого гр.-кат. руского обряду.

— Велика крадїж. Касиєр одного бельгійского товариства банкового в Брукселї украв дня 16 с. м. 2,616.000 франків і утік з ними за границю. Однако не удало ся єму обманити полїцию, бо вже на другий день арештовано его в Парижи і відібрано украдені гроші.

— Пригоди на зелїзници. Онгоди на стациї Константинівка, курско-харківскої зелїзниції в Росиї, експльодував котех машини, стоячого перед двірцем поїзду. Машиніст і его помічник погибли на місци, третий з прислуги страшно покалїчений. — В Кнївлянд в Америцї упала з моста до ріки машина трамваєвого поїзду. Двайцять осіб утратило при тім житє.

— Любителї жаб. Сьвіжі жаби мають величезний попит у Франциї і Німеччинї. Найбільше людий, що займають ся доставою того артикулу, мешкають в багнистих околицях місточка Оверсляґ в Голяндиї, де відбувають ся величезні лови на жаби. Обчислено, що в самім Оверсляґ ловлять денно 1.000 до 1.200 жаб. Ловить ся їх руками, або остро закінченими колами. Задні ноги обдирає ся відтак зі шкіри, обмиває ся їх і пакує ся до кошів по двайцять пар. В кошах суть кусники леду, щоби охоронити мясо від зіпсутя. Денний вивіз виносить около 20.000 пар жабячих ніжок, котрі з пристани в Ґенті розходять ся по цїлім сьвітї, однако найбільше до Парижа. Робітники, що займають ся ловом жаб, дістають за сто пар ніжок 20 до 25 голендерских центів. В деяких околицях зарабляють в той спосіб 1·50 до 2 зр. денно.

— Електричну фабрику фальшивих гроший викрито в Міхельбах в Долїшній Австриї. Та фабрика уходила в очах сьвіта за млин, а тимчасом вироблювано в нїй ґульдени, корони і двайцятаки сотиків. Управителем фабрики був електротехнік Лїнсмаєр, що мав під собою кількох робітників. Фальшиві гроші пускав в обіг столяр Ендлїнгер. Всїх спільників увязнено, а фабрику, мимоходом сказавши, знаменито уряджену, замкнено.

Телеграми.

Відень 19 падолиста. Вчера розпочали ся засїданя комітету епископів під проводом кард. Шенборна.

Елїшав 19 падолиста. Стан недуги ґр. Таффого значно погіршив ся і єсть дуже небезпечний.

Аден 19 падолиста. Коло Сана в турецкій провінциї Ємен побило 45.000 Арабів турецке войско і замкнули его в Санї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год.

Відходять до

	Посиішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	5·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию в дорідав: Адам Кроховецкий

его околиця єсть дуже урожайна. В Канї Галилейскій показав Ісус Христос перше своє чудо перемінивши на весілю воду у вино Над великим престолом в церкви тутешній єсть великий образ, що представляє весїле в Канї. Видко на нїм гостий весїльних убраних сьвяточно, а межи ними Ісуса Христа. Церков стоїть тут на тім місци, де стояла хата, в котрій стало ся перше чудо. Була то хата Симона, котрого Ісус Христос вибрав опісля на свого апостола, бо апостол Симон походив з Канн Галилейскої. З Канн Галилейскої походив також апостол Варфоломій, що називав ся перед тим Натанаіл. На католицкім кладовищи єсть також мала капличка, що збудована на тім місци, де стояла хата Натанаіла або Варфоломія тогди, коли Ісус Христос вибрав его на апостола.

По службі Божій угостили нас оо. Франціскани в своїм монастири, а відтак вибрали ся ми в дальшу дорогу. Ми їхали красними і урожайними долинами. Може за годину приїхали ми на „поле колося", назване так длятого, що апостоли зголоднївши зривали на сїм поли в суботу колоски і їли зерно. Мойсеїв закон позваляв подорожним зривати колосє, розтерти в руках і їсти зерно. Фарисеї докоряли тим Спасителеви і казали: „Видиш, твої ученики роблять в суботу то, що не годить ся робити". А Ісус Христос відповів їм: „Хиба-ж ви не читали, що робив Давид, коли був голоден, разом з тими, що були при нїм: як він увійшов до Божого дому та попів хліба предложени, що не годилось єму їсти, нї тим, що були з ним, а лиш одним сьвященикам? Або хиба ви не читали в законї, як в суботу сьвященики ломлять суботу та й не винуваті? Я ж вам глаголю: що тут єсть більший від сьвятинї. А коли-б ви знали, що то значить: Милости хочу а не жертви, то не осуджували би невинуватих. Бо син чоловічий Господь і суботи".

Від „поля колося" поїхали ми дальше і прибули незадовго під місто Сафет. Місто стоїть на горі і має яких 15.000 жителїв. Єсть то одно із чотирох сьвятих міст жидівских. Із Сафету був родом Товія. Коло сего міста росте богато винограду і тут роблять з него знамените вино. З Сафета прийшли ми на гору Блаженностий. Єсть то тая гора, з котрої Ісус Христос научав нарід, що зійшов ся був з ріжних сторін жидівскої землї, з Галилеї і з Юдеї, з Десятиграду і з Єрусалима, та ізза Йордану. Була то тая наука, що розпочала ся словами: Блаженні убогі духом, бо їх царство небесне.

З гори Блаженностий вийшли ми на иншу гору, котру Араби називають Хамзе Хобзат т. є. „місце хліба". На сій горі накормив Ісус Христос сїма хлїбами і кількома рибами чотири тисячі народа. Ми позлазили тут з коний, поклякали на горі і помолили ся. Відтак поїхали ми дальше і може за годину виїхали на досить високий горб, з котрого вже було видко місто Тиберию і море Галилейске. Вся каравана була глубоко тронута, коли побачила місто а за ним озеро, що через божественного спасителя стало так славним. В Тибериї приняли нас так само, як в Канї Галилейскій; і тут так само було множество цїкавих, що без утоми стояли та дивили ся на нас.

(Дальше буде)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.